

Neotkrivena tajna Svemira

Jeste li se ikad pitali, da smo mi, možda, jedina živa bića, ikad? Ili se veselite vidjeti vanzemaljce? Ima li različitih oblika života? Što ako na nekom drugom planetu, živa bića umjesto kisika trebaju dušik? Ja sam se znala pitati ova pitanja, a sada, s napretkom tehnologije, neka postane stvarnost.

Danas, 20. srpnja 2069. godine, točno sto godina poslije Apollo 11, prve svemirske misije na Mjesec, idemo dalje, puno dalje. Ljudi su oduvijek bili znatiželjni, tako smo osvojili prvo cijelu Zemlju, pa Sunčev sustav, i sada nešto o čemu smo samo mogli sanjati.

Sve što sam ikada napravila u svom životu mi se vraća, sada kada se penjem na letjelicu, za misiju *Alfa centauri 6*. Uđem u letjelicu, sjednem, zakopčam se, i čujem tih, ali čvrst glas: „Spremni za polijetanje, 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1!“ Krenuli smo. Putovali smo jako dugo, prestala sam brojati nakon 22. dana. I napokon, vidjeli smo svjetlo, i to ne svjetlo naše letjelice.

To je bila zvijezda Proksima Centaura, najbliža zvijezda našem sunčevom sustavu. Zanimljivo je što je ta zvijezda u trojnom sustavu zvijezda, dakle, tri zvijezde koje kruže jedna oko druge, a zove se Alfa Centaura. Približavali smo se, i napokon vidjeli našu destinaciju: Proksima Centauri b. Sletjeli smo. Pripremili smo se, obukli odijela i izašli. Moram reći, nitko od nas nije očekivao nešto ovakvo. Sve je bilo crveno, ne samo planet, nego i nebo. Pretpostavljam da je to zbog Proksima Centaura, a to je crveni patuljak. Tražili smo, uzimali uzorke tla, ali nažalost, nismo ništa pronašli. Izgledalo je kao da smo na Marsu, prije nego što smo ga obnovili.

Ne treba svaka misija biti uspješna, mislila sam dok smo se vraćali prema Zemlji. Nismo pronašli ni česticu života, sada možemo samo gledati. „Možda tražimo na krivom mjestu u krivo vrijeme“, rekla mi je prijateljica u nadi da me usreći. A ja se osjećam još manja prema Svemiru.